

Sygn. akt XVII AmE 143/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 grudnia 2019 roku, Nr DEK. (...) (...) ((...): (...))

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 143/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 31 grudnia 2019 roku, numer D.. (...) (...) ((...): (...)), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 2a pkt 1 w związku z art. 9a ust. 1a pkt 2, art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.) a także w związku z art. 186 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) S.A., z siedzibą w G., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

1) przedsiębiorca: (...) S.A., z siedzibą w G., nie wywiązał się w 2014 r., z określonego w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 2,

2) za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzam przedsiębiorcy: (...) S.A., z siedzibą w G., karę pieniężną w kwocie 214 290,93 zł (słownie: dwieście czternaście tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt złotych i dziewięćdziesiąt trzy grosze).

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G., zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 9a ust. 1, 2 i 5 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo Energetyczne (Dz. Nr 54, poz. 348 ze zm., dalej jako „p. e.”) w brzmieniu obowiązującym do dnia 03 kwietnia 2015 roku w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 roku w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. Nr 2012, poz. 1229 ze zm., dalej jako „Rozporządzenie”) poprzez ich błędną, wyłącznie literalną i zawężającą wykładnię, która to nie uwzględnia dyrektyw wykładni funkcjonalnej, celowościowej i systemowej, polegającą na uznaniu, że do podstawy obowiązku uzyskania i przedstawienia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (dalej jako „Prezes URE”) do umorzenia świadectw pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej należy zaliczyć wyłącznie tę ilość energii, która została sprzedana do odbiorców w roku kalendarzowym, którego dotyczy realizacja przedmiotowego obowiązku, przy czym ilość ta winna zostać ustalona jedynie w oparciu o dane pomiarowe dotyczące sprzedaży dokonanej w tym roku i uzyskane przez sprzedawcę najpóźniej do dnia 31 marca roku następującego po tym roku (bez uwzględnienia dokonanych po tej dacie korekt faktur wystawionych w wyniku korekty danych pomiarowych otrzymanych od Operatora Systemu Dystrybucyjnego w zakresie ilości sprzedanej energii elektrycznej), co w konsekwencji prowadzi do niemożności uwzględnienia i rozliczenia całego oraz rzeczywistego wolumenu sprzedanej energii elektrycznej za dany rok, a dalej możliwości powstania nadużyć i luk w realizacji obowiązku umorzeniowego;

b) art. 56 ust. 1 pkt 1a p. e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 roku) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na wymierzeniu powódce kary pieniężnej w sytuacji, gdy powódka w całości i prawidłowo wywiązała się z obowiązków, o których mowa w przedmiotowym przepisie;

2. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik postępowania, a mianowicie:

a) art. 8 § 1 k.p.a. i art. 9 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 p. e. (w brzmieniu obowiązującym w trakcie postępowania) poprzez brak odpowiedzi Prezesa URE na wątpliwości powódki, zgłaszane kilkakrotnie na piśmie w toku postępowania, co do okoliczności prawnych mających wpływ na ustalenie obowiązków powódki w prowadzonym postępowaniu, co w konsekwencji skutkowało pominięciem zidentyfikowanej przez powódkę istotnej okoliczności tj. merytorycznego wykazania wadliwości metodologii Prezesa URE w przedmiocie wyliczania wysokości obowiązku umorzeniowego i wydaniem wadliwej decyzji nakładającej karę pieniężną;

b) art. 7 k.p.a., 77 § 1 i 4 k.p.a. i art. 80 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 p. e. (w brzmieniu obowiązującym w trakcie postępowania) poprzez nienależyte i niepełne przeprowadzenie postępowania dowodowego, nieuwzględnieniu faktów znanych organowi z urzędu oraz błędną ocenę materiału dowodowego i okoliczności faktycznych sprawy polegającą zwłaszcza na:

i. braku przeprowadzenia dowodu z wyjaśnień pracowników powódki w przedmiocie sposobu kalkulacji podstawy do realizacji obowiązku umorzeniowego wynikającego z art. 9a ust. 1 p. e.;

ii. nieuwzględnieniu znanych Prezesowi URE z urzędu faktów odnośnie specyfiki rynku energetycznego, w tym zwłaszcza obowiązujących przepisów branżowych i podatkowych (wymienionych i szczegółowo opisanych w uzasadnieniu odwołania) dotyczących okresów rozliczeniowych, sposobu i terminów wykonywania korekt danych

pomiarowych, a także przekazywania tych danych do przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się sprzedażą energii elektrycznej oraz wystawianych w ich wyniku korekt dokumentów rozliczeniowych;

iii. błędnej ocenie materiału dowodowego w postaci informacji dotyczących wolumenu sprzedanej energii elektrycznej do odbiorców końcowych w roku 2014 roku, sporządzonej według wskazań Prezesa URE oraz przekazanych przez powódkę w toku prowadzonego postępowania, polegającej na uznaniu tych informacji za miarodajne dla określenia wysokości podstawy do obowiązku umorzeniowego, podczas gdy dane te zostały sporządzone według niewłaściwej dla jej ustalenia metodologii;

c) art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 p. e. (w brzmieniu obowiązującym w trakcie postępowania) poprzez niekompletne uzasadnienie prawne zaskarżonej Decyzji, które to nie zawierało żadnych rozważań odnośnie wykładni zastosowanej podstawy prawnej (przepisów określających sposób ustalenia podstawy do realizacji obowiązku umorzeniowego) w kontekście podniesionych przez powódkę w toku postępowania argumentów prawnych, zwłaszcza dotyczących spójności interpretacji sposobu realizacji tegoż obowiązku z innymi przepisami normującymi prawidłowe ustalenie wolumenu sprzedanej energii elektrycznej;

d) art. 7a § 1 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 p. e. (w brzmieniu obowiązującym w trakcie postępowania) poprzez rozstrzygnięcie istotnych i niewyjaśnionych wątpliwości co do treści norm prawnych określających sposób realizacji spoczywającego na powódcie obowiązku umorzeniowego na niekorzyść powódki.

W oparciu o powyższe powód wniósł o:

1. uznanie przez Prezesa URE, na zasadzie art. 479⁴⁸ § 2 k.p.c., niniejszego odwołania za słuszne i uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie; a w przypadku nieskorzystania przez Prezesa URE z uprawnienia, o którym mowa powyżej, wniósł o:

2. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie;

3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;

a nadto wniósł o:

4. przeprowadzenie rozprawy, w tym także pod nieobecność powódki;

5. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z następujących dokumentów na wykazanie podanych poniżej faktów:

a. pisma powódki z dnia 07 sierpnia 2018 roku i pisma Prezesa URE z dnia 19 września 2018 roku, na fakt: błędnej interpretacji przepisów dotyczących realizacji obowiązku umorzeniowego przez Prezesa URE, skutków przyjęcia błędnej wykładni w zakresie prawidłowej kalkulacji podstawy do realizacji obowiązku umorzeniowego wynikającego z art. 9a ust. 1 p. e., niemożności prawidłowego rozliczenia prawidłowego i faktycznego wolumenu sprzedanej energii elektrycznej na potrzeby tego obowiązku;

b. e-maila pracownika powódki do pracownika URE z dnia 14 października 2019 roku, e-maila pracownika powódki do pracownika URE z dnia 15 października 2019 roku, pisma powódki z dnia 07 czerwca 2019 roku, pismo powódki z dnia 06 września 2019 roku, wszystkie na fakt: braku należytego poinformowania powódki o okolicznościach mających wpływ na ustalenie jej obowiązków i wyjaśnienia wątpliwości powódki co do prawidłowej kalkulacji podstawy do realizacji obowiązku umorzeniowego wynikającego z art. 9a ust. 1 p. e.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. pominięcie wniosków dowodowych powoda, jako nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i stwierdzonych dokumentami zebranymi w toku postępowania administracyjnego,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 2 lipca 2015 r. (znak: (...) (...)), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej: „Prezesem URE”), działając na podstawie art. 28 ust. 2 ustawy - Prawo energetyczne zwrócił się do przedsiębiorcy: (...) S.A., z siedzibą w G. (zwanego dalej: „Przedsiębiorcą”) z prośbą o udzielenie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej. /k. 1-6 akt adm./

W odpowiedzi na ww. wezwanie Przedsiębiorca pismami z dnia 30 lipca 2015 r. (znak: (...)), z dnia 25 maja 2016 r. (znak: (...)) i z dnia 7 czerwca 2019 r. (znak: (...)) przekazał informacje, z których wynikało, że sprzedał w 2014 roku do odbiorców końcowych 15 826 709,234 MWh energii elektrycznej. Przedsiębiorca wyjaśnił, że zaprezentowane przez niego dane uwzględniają faktury korygujące odnoszące się do innych lat niż 2014 rok, co wynika ze specyfiki rynku energii elektrycznej i rozliczeń za zużyta energię elektryczną. Przedsiębiorca dodał, że uwzględnianie przez niego korekt dotyczących lat ubiegłych skutkuje zachowaniem zgodności z danymi statystycznymi, które są prezentowane po wystawieniu dokumentów rozliczeniowych a także utrzymaniem prawidłowości i ciągłości „realizacji obowiązku umorzeniowego – który obejmuje cały obszar korekt, bez względu na czas jej powstania”. Jak wskazał Przedsiębiorca w ten sposób „nie dopuszczamy do możliwości powstania luki w obowiązku umorzeniowym”. Zdaniem Przedsiębiorcy materialnoprawny charakter terminu realizacji obowiązku przesądza, że korekty wystawione po jego upływie winny być uwzględnione w okresie następnym a twierdzenie, że przekazywane przez niego do URE informacje winny dotyczyć wyłącznie energii elektrycznej sprzedanej w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2014 r. bez uwzględnienia korekt sprzedaży za lata poprzednie nie ma poparcia wprost w przepisach prawa ani w orzecznictwie. /k. 7-11, 16-19, 21-25 akt adm./

W celu ustalenia rzeczywistego wolumenu sprzedanej przez Przedsiębiorcę energii elektrycznej do odbiorców końcowych w roku 2014 Prezes URE pismem z dnia 20 sierpnia 2019 r. (znak: DEK. (...) (...) ((...): (...))) zwrócił się do Przedsiębiorcy z prośbą o przekazanie informacji o ilości energii elektrycznej sprzedanej odbiorcom końcowym (niebędącym odbiorcami przemysłowymi) wyłącznie w roku 2014 (tj. bez uwzględnienia ilości wynikającej z faktur jak i korekt odnoszących się do innych lat niż rok 2014). /k. 28-29 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe Przedsiębiorca pismem z dnia 6 września 2019 r. podtrzymał swoje stanowisko dotyczące sposobu rozliczania wolumenu sprzedanej energii elektrycznej z uwzględnieniem korekt oraz wskazał, iż w 2014 r. dokonał sprzedaży energii elektrycznej do odbiorców końcowych (z wyłączeniem odbiorców przemysłowych) w ilości 15 831 546,580 MWh. /k. 31-32 akt adm./

Pismem z dnia 18 września 2019 r., znak: DEK. (...) (...) ((...): (...)) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2014, określonego w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w ust. 5, obliczonej w sposób określony w ust. 2. /k. 41-42 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 17 października 2019 r. (znak: (...)) Przedsiębiorca wniósł o umorzenie niniejszego postępowania jako bezprzedmiotowego. Przedsiębiorca wskazał, że w roku 2014 sprzedał 15 826 709,234 MWh energii elektrycznej do odbiorców końcowych i od tego wolumenu wykonał ciężący na nim obowiązek poprzez umorzenie świadectw pochodzenia w ilości 2 057 551,646 MWh. Z kolei wskazany w piśmie z dnia 6 września 2019 r. wolumen 15 831 546,580 MWh obejmuje energię elektryczną dostarczoną do odbiorców końcowych w roku 2014. Przedsiębiorca ponownie wskazał, na specyfikę rynku energii elektrycznej (korekty otrzymywane z Rynku Bilansującego) jak i przepisy wykonawcze do ustawy – Prawo energetyczne, przepisy ustawy o podatku od towarów i usług oraz kodeksu cywilnego wskazujące na konieczność wystawiania przez Przedsiębiorcę korekt do faktur rozliczeniowych, po terminie ustawowym - wyznaczonym na realizację przedmiotowego obowiązku. Zdaniem Przedsiębiorcy korekty te pomimo, iż odnoszą się do innych lat niż dany rok rozliczeniowy powinny być uwzględnione w okresie rozliczeniowym następującym po wystawieniu korekty faktury. Taki sposób kalkulacji znajduje według Przedsiębiorcy potwierdzenie w prowadzonej przez niego sprawozdawczości finansowej tj. korekty przychodów, dokumentowane fakturami korygującymi, które zostały wystawione po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego ujmowane są w księgach rachunkowych okresu bieżącego. Przedsiębiorca wyjaśnił, że podstawowym obowiązkiem sprzedawcy w umowie sprzedaży jest obowiązek wydania rzeczy a w przypadku energii elektrycznej jest to jej fizyczne dostarczenie. Jeśli więc dane pomiarowo-rozliczeniowe zostały skorygowane przez (...) to faktycznie dostarczona ilość energii elektrycznej wynika z faktury korygującej a nie z pierwotnie wystawionych faktur. /k. 44-48 akt adm./

Pismem z dnia 25 października 2019 r., znak: DEK. (...) (...) ((...): (...)), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. /k. 50 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 12 listopada 2019 r. (znak: (...)) Przedsiębiorca poinformował, że rezygnuje z możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Przedsiębiorca dodał, że w roku 2019 podlegał kontroli Najwyższej Izby Kontroli i w wyniku tej kontroli stwierdzono, że prawidłowo zrealizował obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej za rok 2016, w tym nie zakwestionowano sposobu ustalania podstawy do realizacji obowiązku umorzeniowego. /k. 52 akt adm./

W dniu 31 grudnia 2018 roku Prezes URE wydał decyzją nr D.. (...) (...) ((...): (...)). /k. 77-81 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazywane przez powoda zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego w postępowaniu administracyjnym nie mogły skutkować uchyleniem zaskarżonej decyzji. Niniejsze postępowanie sądowe zainicjowane odwołaniem powoda od decyzji Prezesa URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego, a Sąd rozstrzyga sprawę merytorycznie.

Zgodnie z treścią art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9, są obowiązani uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub 9o ust. 1, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiścić opłatę

zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 2. W myśl art. 9a ust. 5 pkt 1 tej ustawy - opłaty zastępcze, o których mowa w ust. 1 pkt 2, stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i uiszcza się je na rachunek bankowy tego funduszu do dnia 31 marca każdego roku, za poprzedni rok kalendarzowy. Zgodnie zaś z art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązek, o którym mowa w ust. 1 i 8, realizuje przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędących odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w pkt 1.

Zgodnie z treścią § 3 - obowiązującego do dnia 1 lipca 2018 r. - rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2012 r. poz. 1229, ze zm., dalej: „Rozporządzenie”), obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia albo uiszczenia opłaty zastępczej za rok 2014 uznaje się za spełniony, jeżeli udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia, które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia, lub uiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej, w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej przez to przedsiębiorstwo odbiorcom końcowym, wyniósł nie mniej niż 13 %.

W niniejszej sprawie bezsporne były okoliczności dotyczące tego, że powód posiada koncesję na obrót energią elektryczną (decyzją Prezesa URE z dnia 22 czerwca 2007 r., znak: (...)) na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. Powód nie kwestionował również faktu, że w 2014 roku, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej objętej koncesją, dokonał sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych (nie będących odbiorcami przemysłowymi) w ilości 15 831 546,580 MWh. W związku z powyższym był zobowiązany w terminie do dnia 31 marca 2015 r. do uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia w ilości 2 058 101,055 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej temu wolumenowi i wynoszącej 617 492 059,53 zł (2 058 101,055 MWh x 300,03 zł/MWh). Powód przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia energii elektrycznej w ilości odpowiadającej 2 057 551,646 MWh energii elektrycznej. Z powyższego istotnie wynika, że powód nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia do dnia 31 marca 2015 r. świadectw pochodzenia na brakującą ilość 549,409 MWh oraz nie uiścił na konto (...) brakującej opłaty zastępczej wynoszącej 164 839,18 zł (549,409 MWh x 300,03 zł/MWh¹).

W niniejszej sprawie spór dotyczy tego, czy dokonana przez powoda korekta faktur dotyczących energii elektrycznej sprzedanej do odbiorców końcowych za lata poprzednie (tj. przed 2014 roku), może wpłynąć na zakres obowiązku powoda, o którym mowa w treści art. 9a ust. 1 Pe. W przekonaniu Sądu argumentacja powoda podniesiona w odwołaniu jest niezasadna. Dokumenty w postaci faktur, czy też ich korekt są dokumentami o charakterze finansowo - księgowym. Prawdopodobnie ich wystawienie, czy też zasadność dokonania późniejszej ich korekty nie może wpływać na zakres ustawowego obowiązku o charakterze publicznoprawnym. Powód określił wprost w piśmie z dnia 6 września 2019 roku (k. 31 -32 akt adm.), jaki wolumen energii w 2014 roku został sprzedany do odbiorców końcowych w 2014 roku - tj. 15.831.546,580 MWh i według tego wolumenu energii, powód powinien był „rozliczyć się” z obowiązku” o którym mowa w art. 9a ust. 1 Pe, tj. przedstawić do umorzenia świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, względnie uiścić opłatę zastępczą, obliczoną również stosownie do przedmiotowego wolumenu energii. Dokonane przez powoda pomniejszenie wolumenu sprzedanej energii w 2014 roku do wartości 15.826.709,234 MWh – wskutek dokonanych korekt sprzedaży energii za lata poprzednie, pomimo, że według oświadczenia powoda, odpowiadających treści stosunków cywilnoprawnych z odbiorcami końcowymi i zgodnych z przepisami prawa podatkowego, nie może kreować po stronie powoda uprawnienia do stosownego pomniejszenia realizacji przedmiotowego obowiązku za 2014 rok. Trudno też przyznać rację powodowi, aby powyższe stanowisko powoda, skutkujące pomniejszeniem wolumenu energii - czyli podstawy obowiązku za 2014 rok, można było określić mianem „metodologii”. Powyższe działanie powoda stanowiło bowiem pomniejszenie ilości całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej przez powoda w danym roku kalendarzowym, czyli w 2014 roku, wbrew

regulacji zawartej w art. 9a ust. 1 Pe, art. 9a ust. 1a pkt 2 Pe i literalnemu brzmieniu § 3 Rozporządzenia. Było zatem efektem dokonania wykładni contra legem. Z powyższych względów zasadnie przyjął pozwany w treści zaskarżonej decyzji, że powód nie wypełnił za rok 2014 obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), ponieważ nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia do dnia 31 marca 2015 r. świadectw pochodzenia na brakującą ilość 549,409 MWh oraz nie uiszczył na konto (...) brakującej opłaty zastępczej wynoszącej 164 839,18 zł (549,409 MWh x 300,03 zł (...)).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) karze pieniężnej podlega ten, kto m.in. nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectwa pochodzenia biogazu albo nie uiszcza opłaty zastępczej. Według zaś treści art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii, stanowi iż do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa m.in. w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii (tj. przed dniem 4 kwietnia 2015 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

Powyższe oznacza, że dokonanie naruszenia, o którym mowa art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy - Prawo energetyczne jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej, przy czym nie jest tu wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób opisany w treści powołanego wyżej przepisu. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Dokonując analizy przesłanek, które Prezes URE wziął pod uwagę przy wymiarze kary, przyjąć należało, że zostały one uwzględnione w sposób prawidłowy, a zatem zaskarżona decyzja stanowi zindywidualizowany akt administracyjny w nawiązaniu do wszystkich okoliczności, które powinny być wzięte pod uwagę. Pozwany uczynił też zadość dyspozycji art. 56 ust. 2a pkt 1 ustawy i kara mieści się w granicach określonych ustawowo.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie stopień szkodliwości czynu, którego dopuścił się powód był znaczny. Pozwany prawidłowo uwzględnił okoliczność nieuiszczenia opłaty zastępczej wynoszącej 164.839,18 zł i tę kwotę ocenił jako istotną z punktu widzenia realizacji przewidzianych w ustawie celów (w tym wspierania projektów związanych z rozwojem m.in. odnawialnych źródeł energii) jak i z punktu widzenia realizacji zadań przez (...).

Uznanie szkodliwości czynu powoda w stopniu wyższym niż znikomy, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Z powyższych względów pozwany doszedł do uprawnionego przekonania, że kara w wysokości 214.290,93 zł będzie adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje, sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sędzia SO Jolanta Stasińska